

ACEASTĂ CARTE A APĂRUT DATORITĂ
SPRIJINULUI FINANCIAR AL ASOCIAȚIEI COPYRO

*Orice asemănare cu fapte sau personaje reale
este pur întâmplătoare.*

Marilena Răghinaru

OGLINZILE
AȘTEPTĂRII
Roman

București, 2026

Ilustrație copertă: Ștefan Olaru – *Marină* (acuarelă, 19x19 cm, 2021)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RĂGHINARU, MARILENA

Oglinzile așteptării : roman / Marilena Răghinaru. - București :
Bifrost, 2026

ISBN 978-630-6514-69-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

OGLINZILE
AȘTEPTĂRII
Roman

Dedic acest roman bunului meu prieten, Eduard S.

ARGUMENT

Dragii mei cititori,

Poate că, citind această carte, vă veți întreba de unde sau cum mi-au venit ideile și de ce am abordat unele teme, poate dureroase, poate nerealiste.

Trebuie să vă mărturisesc faptul că ideea intrigii romanului „Oglinzile așteptării” nu îmi aparține ci a fost creată dintr-o conversație telefonică între doi buni prieteni. Iar acei prieteni eram eu și bunul meu prieten, Eduard S. Povestind amintiri din tinerețea noastră, mi-a zis, mai mult în glumă, cum și-ar fi imaginat că s-ar fi comportat cu o femeie care l-ar fi înșelat vreodată. Desigur că totul a fost mereu doar în imaginația lui. Cunoscându-l destul de bine, vă spun sigur că niciodată bunul meu prieten nu ar fi fost capabil să se poarte astfel cu o femeie, chiar dacă ar fi fost trădat în iubire. În schimb, mie acele fapte imaginare, nepuse vreodată în practică, mi s-au părut un bun punct de pornire pentru scrierea unui roman. După cum am afirmat chiar de la începutul cărții, absolut totul este pură ficțiune, personajele sunt imaginare iar întâmplările din carte s-au petrecut numai în imaginația mea.

Știu și vă înțeleg dacă intriga romanului vi se va părea dură, vulgară, într-un limbaj nedemn de a fi scris de o femeie. Totuși vă rog să treceți peste starea pe o veți simți citind acel pasaj, să mă iertați și să încercați să descoperiți personajele romanului, faptele care au dus la săvârșirea anumitor acțiuni, stările lor din anumite momente, să empatizați cu ele și să le cunoașteți poveștile de viață!

Nuvela polițistă a fost o provocare pentru mine însămi, eu fiind încă din adolescență o devoratoare a genului polițist.

Poate că și aici veți descoperi fapte neverosimile, dure, exagerate. De asemenea, toate faptele și întâmplările din nuvela polițistă „Crimă la vila familiei Andronescu” nu au nicio legătură cu vreun fapt real, atât personajele cât și întâmplările fiind doar o pură ficțiune.

Pentru tot ceea ce sau cu ce am greșit scriind vă cer iertare vouă, cititorilor cărții mele! Și vă mai cer și un pic de îngăduință... Este doar a treia mea încercare de a scrie în proză, eu creând mai mult poezie.

Dar, dacă vă veți lăsa cucerii de poveștile create de mine și dacă sănătatea mă va ajuta, promit să scriu o continuare a romanului, continuare deja conturată în mintea mea.

Vă mulțumesc tuturor celor care veți intra în universul „oglinzilor așteptării” sau (și) care veți citi cu sufletul și veți aștepta cu nerăbdare deznodământul nuvelei!

Nu pot încheia fără a spune că această carte nu ar fi apărut fără sprijinul necondiționat al consiliului director al Asociației Copyro, societate de gestiune a drepturilor de autor, fără sprijinul membrilor Asociației Copyro, fapt pentru care le mulțumesc și le sunt profund recunoscătoare.

Marilena Răghinaru

Membru Liga Scriitorilor Români - Filiala Brașov

*Membru Asociația Copyro, societate de gestiune a
drepturilor de autor*

Prolog

Stau în salon, privesc pierdută spre tavan... și plâng... de emoție, de bucurie, un pic de teamă... Cum mă voi descurca? Voi fi o mamă destul de bună, voi ști să mă fac iubită, voi reuși să alung tot ceea ce am trăit și să nu-i transmit durerea care m-a tulburat, m-a istovit, fetei mele? Gândindu-mă la ea, simt iar un val de lacrimi care îmi inundă nebunește obraji. Urmează să o cunosc, să îmi fie adusă aici, să o țin pentru prima dată în brațe, să îi spun că o iubesc și o voi iubi toată viața.

Cineva bate la ușă, o lovitură puternică... sau poate că așa o percep doar eu. De ce, oare, ar bate cineva cu atâta forță pentru a-mi aduce fetea? Soptesc ușor un: „Intrați!” iar în ușă apare El, omul căruia îi datorez totul, omul care mi-a schimbat complet viața, tatăl fetei mele, iubitul meu. Îmi zâmbește... mă sărută, apoi mă întreabă unde să așeze imensul buchet de flori și păpușa purtând un medalion pe care scrie: Ștefania.

- Așa se va numi fetea noastră, îi spun.

Îmi zâmbește și mă sărută din nou... Apoi îmi așază pe deget inelul pe care mi l-am dorit dintotdeauna.

- Ștefania va avea o familie. Noi vom forma o familie, pentru ea, pentru noi, pentru iubirea noastră.

- Merit să fiu soția ta? Trecutul meu este atât de urât!

- Este un trecut pe care nu l-ai vrut tu, pentru care nu ești vinovată. Sufletul ți-e pur precum ți-e numele: Virginia... Vergi a mea!

Infirmiera intră cu Ștefania mea, a noastră în brațe. Când o strâng la piept, când viitorul meu soț ne îmbrățișează pe amândouă, simt ceea ce nu credeam că voi simți vreodată: sentimentul fericirii. Sunt derutată, nu știu cum să-l trăiesc, nu credeam că există, nu consideram că îl merit...

Am sentimentul că azi nu s-a născut doar fetița noastră, Ștefania noastră, simt că s-a născut o altă Virginia, o altă femeie, iar povestea care mi se va derula acum cu ochii sufletului, amintirile, trăirile, imensele greșeli, suferințele nu sunt ale mele, Virginia de astăzi, ci ale unei femei pe care am cunoscut-o cândva, întâmplător, iar tot ceea ce am în comun cu ea este un simplu nume... Și totuși toate sunt ale mele... Iar trecutul are dreptul de a-și istorisi povestea...

Trădarea

Virginia încerca să-i caute privirea, să înțeleagă, să afle dacă Eusebiu știa, dar chipul bărbatului nu trăda absolut nimic. Îi arunca uneori câte o privire sau un zâmbet, în rest era concentrat să conducă, îndepărtându-se tot mai mult de Brașov, orașul pe care amândoi îl iubeau atât de mult, pentru că își petrecuseră de atâtea ori acolo atâtea mici vacanțe. Iubea totul la acel oraș: îi plăcea să urce pe muntele Tâmpa, în locul unde scria cu litere mari Brașov, îi plăcea să se refugieze ore întregi pentru a se reculege în Biserica Neagră, un nume ce nu-i plăcuse niciodată pentru acea biserică atât de dragă ei, îi plăcea să se plimbe cu el ținând-o de mână prin Parcul Aventura, adora Piața Sfatului, cu multele terase la care serviseră adesea masa împreună. Iar toate acestea i le oferea azi Eusebiu, bărbatul pe care îl iubea așa cum nu iubise pe nimeni, niciodată. Și cum nici nu credea că ar mai fi vreodată capabilă să iubească.

Se simțea vinovată, știa că greșise, chiar dacă acum încerca să-și caute scuze, să spună că greșeala ei nu a fost atât de mare, că poate a avut motive bine întemeiate. Dar știa că nu făcea decât să se mintă singură.

- Unde mergem, Eusebiu? Am sentimentul că ne îndepărtăm prea mult de oraș. Iar aceasta nu este Valea Prahovei!

- Nu ai încredere în mine? Te-am trădat eu vreodată, iubita mea?

Doamne, câte ar fi vrut să îi spună... Dar cum s-ar fi putut face înțeleasă ? Eusebiu nu o trădase niciodată, nu în felul în care o făcuse ea. Sau, dacă o făcuse vreodată, oricum Virginia nu aflase și nici nu ar fi vrut să afle la cât era de orbită de dragostea pe care i-o purta. Și totuși, se simțise adesea abandonată, ignorată, neglijată. Dar niciodată atât de vinovată... Nu înțelegea dacă Eusebiu aflase și voia să-i arate că el nu ar fi meritat ceea ce ea a făcut sau poate că, cine știe, chiar îi pregătea o surpriză.... Nu, visul ar fi fost prea frumos, un inel de logodnă pe degetul său ar fi însemnat ceea ce Virginia și-a dorit dintotdeauna. Și cum ar fi putut să nu spere când o invitase la o plimbare cu mașina până la Brașov, când se cazaseră la unul dintre cele mai scumpe hoteluri, când o răsfățase cu cele mai fine delicatessuri la un restaurant de lux, când făcuse dragoste cu ea de atâtea ori? I se păruse cam brutal în momentele acelea de maximă intimitate, ca și cum ar fi vrut să se răzbune din cine știe care motiv, dar fata se străduia să rămână lucidă, să nu devină paranoică, să nu vadă ceea ce doar închipuirea ei și-ar putea imagina.

Îl privea conducând și se gândea la ceea ce simțise de când îl văzuse prima dată: „Doamne, cât este de frumos!” Cum ar fi putut să îl vadă altfel? Era bronzat, chiar dacă vara era abia la început, nici măcar nu venise jumătatea lunii iunie. Dar natura îi dăruise un pigment bun, așa cum îi dăruise un trup aproape perfect și doi ochi verzi care te cucureau de la întâia privire. Nu înțelegea de ce bărbatul de lângă ea tăcea de atâtea minute bune, tocmai el, care nu se oprea aproape niciodată, el, omul căruia îi plăcea să vorbească mult, despre orice, el, omul care adora să râdă, să glumească, să fie adesea ironic, uneori sarcastic...

- Eusebiu, este târziu, iar acesta nu este drumul spre Ploiești! Nu sunt șofer, dar cunosc Valea Prahovei și nu suntem pe drumul spre casă. Trebuie să ajungem la Ploiești în seara asta! Mâine dimineață trebuie să fiu la serviciu. Știi că șeful meu nu admite nicio scuză pentru vreo întârziere.

- Știu, iubito, dar nu-ți face griji! Ce, nu-ți place peisajul ăsta? Suntem pe drumul spre Siriu. Dacă o ținem tot așa, ajungem la Buzău.

- Ce peisaj să mai admirăm? Deja începe să se întunece...

- Ba vom admira! De multe ori am vrut să merg cu tine la Barajul Siriu. Este atât de frumos iar noi nu am fost niciodată pe aici...

- Îți mulțumesc, dragul meu, îți rămân îndatorată chiar, dar de ce acum? Putem veni într-una din săptămânile viitoare, vara abia a început.

- Ai încredere în mine! Hai să coborâm din mașină și vei vedea de ce!

Chiar dacă știa că este atât de târziu, chiar dacă a doua zi trebuia să fie prezentă de dimineață la atelierul de bijuterii, unde avea atâtea comenzi de onorat, ca de fiecare dată, Virginia nu i se putea împotrivi. Și cum i s-ar fi putut împotrivi tocmai acum, când remușcarea vinovăției sale simțea cum îi străpunge, cum îi macină fiecare vibrație a sufletului său?

- Dă-mi mâna, draga mea! Știi ce vreau de la tine? Doamne, ce fraier sunt!... nu de la tine ci cu tine! Vreau să facem dragoste aici, pe malul lacului. Vreau să acceptți tot ceea ce îți voi face sau îți voi cere, fără a te opune, fără a mi te împotrivi!

Ce i-ar fi putut cere, de ce s-ar împotrivi? Erau de trei ani împreună, se cunoșteau de vreo cinci ani, iar Eusebiu nu îndrăznise niciodată să îi ceară să facă dragoste altfel decât așa cum fac doi oameni normali, care se iubesc, adică fără perversiuni, de niciun fel. Doi oameni care se iubesc? Da, Virginia îl iubea așa cum nu credea că mai iubise vreodată pe cineva. Dar el o iubea, oare? Era o întrebare căreia nu reușise să îi găsească vreodată un răspuns, fără a spera, fără a se amăgi...

Eusebiu o apucă de mână, o ajută să coboare până pe malul lacului Siriu, apoi îi spuse un pic răstit:

- Dezbracă-te! Nu vreau să mai ai nimic, dar absolut nimic pe tine!

Virginia începu să se dezbrace sub privirile hotărâte ale bărbatului. O privea tot mai insistent, neslăbind-o din ochi până nu o văzu complet goală.

- Hainele le lași aici dar vom merge un pic mai departe pentru a fi siguri că nu vom oferi nimănui un film sexi pe gratis!

- Aș vrea să le las undeva, în siguranță.

- Faci ce îți spun eu! Hai cu mine!

Bărbatul se dezbracă complet doar de la bust în jos, apoi o apucă pe față puternic de mână, ducând-o într-un loc ferit, în opinia lui, periculos, în opinia ei.

Se aștepta să fie sărutată, se aștepta la preludiile acelea atât de plăcute în care el îi săruta mai întâi buzele, sânii, picioarele, o mângâia peste tot, apoi abia începea să o pătrundă ușor. De aceea să fi fost atât de șocată și să fi țipat de durere sau poate de spaimă când simți bărbăția lui înfigându-se puternic în adâncul ei?

- Nu mai țipa, întoarce-te și cu spatele și taci naibii odată!

Înspăimântată, se întoarce. Avea sentimentul că acela nu era Eusebiu, iubitul ei, primul bărbat din viața ei, omul pe care îl adora, ci un străin, o brută care o viola fără să-i pese de durerea, de țipetele, de lacrimile ei.

O posedă brutal când ea se întoarce... adânc, tot mai adânc, dorindu-și să simtă durere, umilință, revoltă chiar. Dar nu se opri aici... Credea că el a terminat, că vor pleca atunci când îl simți părăsindu-i trupul... Dar nu... intră din nou în ea, dar nu acolo unde era obișnuită, unde împreună cu el învățase, ci într-un loc despre care vorbiseră adesea, despre care îi promisese că nu-i va cere niciodată. Îl simțea mișcându-se puternic și o durea cumplit când îl auzi spunându-i:

- Asta ți-a făcut și ăla, târfă ordinară? Cu mine nu ți-a mai plăcut că eu nu ți-am cerut niciodată lucruri murdare? Ai vrut mai mult? Poate că nici asta nu-ți ajunge! Lasă, că îți astup imediat gura ca să nu mai ții atâta! Cu ceva mai dulce decât buzele mele ți-o voi astupa. Gura mea nu o mai meriți, dar a ta merită să primească ceva ce a intrat prima dată în tine, ceva ce te-a făcut să gemi de plăcere de atâtea ori... Așa gemeai și când ți-o trăgea ăla? Credeai că nu știu de ce ai făcut toată seara pe mironosița cu mine? Te simți pângărită de mine, nu-i așa? Când te-am dezvirginat, ți-a plăcut... atunci erai pură, nevinovată, inocentă... ultima virgină de pe pământ... Ai găsit un prost ca mine când nu te mai dorea nimeni și apoi ai dat de gustul plăcerii... cu altul, nemernico!

Eusebiu simțea că nu este suficient, că nu o pedepsise destul, că nu o umilise așa cum și-ar fi dorit. Tăcerea ei

începuse să îl enerveze, își dorea să o audă din nou cum țipă de durere, își dorea să îl implore să înceteze...

O așeză pe pământul umed și începu să se miște puternic în interiorul ei... mai tare, tot mai tare până când se descărcă complet...

Virginia simțea o durere groaznică, așa cum nu mai simțise de când i se dăruise complet lui Eusebiu, cu aproape trei ani în urmă. Dar acum nu înțelegea cum de corpul ei nu o ascultă, cum de trupul ei simțea plăcerea chiar și în acele momente. Țipa de spaimă, țipa de durere și totuși atunci când trupul îi era inundat de cel al lui Eusebiu, trupul Virginiei reacționează la unison cu cel al bărbatului... Simțind că spaima și durerea fetei fuseseră înlocuite de câteva momente de plăcere, Eusebiu deveni deodată și mai furios. Începu să o strângă pe față de gât... tot mai puternic, dorind poate să o stranguleze. Nu țipetele ci lacrimile și tăcerea bruscă a fetei îl făcură să se dezmeticească o clipă și să o împingă brusc:

- Du-te în lac și te spală! Leapădă murdăria de pe tine!
Eu plec!

Nervos peste măsură, o lăsă pe față goală complet pe marginea lacului, îi luă apoi îmbrăcămintea, se urcă în mașină și plecă, nu înainte însă de a-i fi aruncat toate lucrurile anapoda, prin pădure.

Bărbatul conducea fără noimă, nu știa încotro se îndreaptă... depășise cu mult viteza admisă. „Sunt un monstru!” își spunea în gând, un gând care dispărea rapid, alungat de altul: „A primit ce a meritat... S-a săturat de mine, a vrut mai mult, nu o mai satisfăceam... Poate o vor găsi și alții goală, în pădure, să o sature...”. Simți o lacrimă căzându-i pe obraz.. „Ce

vreau să fac? Să mă sinucid? Dacă o va omorî cineva?„. „Poliția! Doamne, ce am făcut? Cum am condus?”

- Actele la control! Unde gonești așa? Știi cu ce viteză conduci? De cine fugi? Ai omorât cumva pe cineva iar acum vrei să scapi?

- Nu, n-am omorât-o. Dar am lăsat-o acolo, goală, în pădure... Am abuzat-o, am violat-o. Mergeți în pădure, e pe malul lacului!

- Ce vorbești, omule? Cât ai băut? Ia suflă aici! Dă-mi și actele!

Fizic, Eusebiu era în regulă. Nu băuse. Nu avusese niciodată vreo amendă, vreo abatere... Doar sufletul îi era sfâșiat între revoltă, ură pentru trădarea ei, remușcare pentru ceea ce îi făcuse și teama că i s-ar putea întâmpla ceva groaznic femeii lui... Dacă o strânsese prea tare de gât? Îl îngrozea gândul că, în momentele acelea de maximă furie, ar fi putut să o omoare. Dar... dacă o găsisese cineva și continuase să îi facă rău?

Virginia nu știa dacă leșinase sau doar adormise. Nu își amintea nimic din ceea ce i se întâmplase după ce Eusebiu o abuzase apoi o lăsase complet dezbrăcată acolo, în pădure, pe marginea lacului..

Visa că este înconjurată de zăpadă, de multă zăpadă, vedea pinguini și urși polari. Pinguinii o amuzau cu mersul lor legănat... Ar fi vrut să îi mângâie, să le zâmbească, să le vorbească, poate. Dar ei se îndepărtau, o ignorau ca și cum nici nu o vedeau... Un urs alb, mare se apropia. Începu să tremure de frig, de teamă. Îl simțea aproape, tot mai aproape. Venea spre ea. O va sfâșia? Cum de ajunsese aici, de ce îi era frig? Ce căuta în preajma unui urs alb? De ce se apropia animalul atât

de mult? Voia să îi vorbească? Sau poate că voia să o mângâie, să o îmbrățișeze și să o încălzească... Poate că simțise că îi era frig... Simți o zgâlțâitură puternică.

- Trezește-te, fetițo! Ce-i cu tine goală aici? Credeam că omul acela este nebun, că debitează aberații. De fapt, așa a crezut colegul meu de la circulație... la fel și eu...

- Unde sunt, ce este cu mine? Cine sunteți? Doamne... mi-e rușine!

Bărbatul care îi vorbea era îmbrăcat în uniforma de polițist. Încerca să înțeleagă, dar se și temea de el...

- Ce am făcut? Sunt arestată? Ce oră este?

- Ai alergat goală prin sat. Nu știu câți kilometri. Pune-ți hainele astea pe tine și hai în mașină! E 5 dimineața.

- Mă arestați?

- Nu știu, deocamdată. Mergi cu mine la secție, bei un ceai, mănânci ceva, poți face și un duș, dacă vrei, iar când te vei trezi, te voi interoga.

Femeia se supuse fără nicio șovăială. Îi era sete, îi era foame, dar, mai mult decât atât, voia să doarmă. Se temea de omul acesta al legii. Avea o privire atât de dură! Cu siguranță, era un om rău pe care nu trebuia să îl supere.

Eusebiu

Eusebiu plăti amenda fără nicio împotrivire. Încerca să înțeleagă dacă agentul acela de circulație, de fapt, un om al legii, nu îl credea... sau poate că îl considera nebun. Îl privea suspicios și neîncrezător, chiar dacă striga la el:

- Este acolo, în pădure! I-am făcut rău! Sunt un monstru!

- Ești liber să pleci! Deocamdată nu există nicio victimă, nici nu avem vreo dovadă palpabilă împotriva ta. Iar în pădure nu este nimeni. Probabil ai avut vreun coșmar.

Nu se simțea în stare să conducă. Întâlni o pensiune în drumul său, în satul Siriu. „Ce zonă frumoasă!” își spuse în sinea lui. „Ce mult s-ar fi bucurat Virginia dacă aș fi adus-o aici, chiar și pentru o zi. Și poate că am fi venit și pe aici într-o zi dacă nu m-ar fi trădat. Dar ea e singura vinovată?” De la fereastra pensiunii se putea admira splendoarea Barajului Siriu, o adevărată bijuterie a locului și o mare mândrie a localnicilor.

Dar bărbatul nu se putea bucura de frumusețea peisajului, așa cum nu se putea bucura de nimic altceva, nici măcar de o masă caldă sau de o baie. Deși nu fusese niciodată un mare amator de alcool, acum își dorea să bea, să uite, să își înece durerea, păcatul, revolta în alcool. Și iar să uite. Dar ce voia să dea uitării nu știa nici el prea bine. Nu înțelegea încă ce îl durea mai tare: trădarea fetei, fapta lui sau convingerea că o va pierde, poate definitiv.

Comandă în cameră o porție dublă de Țuică fiartă, apoi încercă să lege lucrurile, să le așeze într-un fel, să vadă ce îl adusesese în acea stare.

Dar povestea nu începea din momentul în care o cunoscuse pe Virginia ci cu mult timp în urmă...

Era al treilea copil al unei familii care părea completă când el se născuse. Părinții săi fuseseră simpli, dar educați, muncitori, cu credință puternică în Dumnezeu, trăind într-o comună frumoasă, înstărită, aflată la doar câțiva kilometri de Ploiești. După un băiat și o fată, de ce ar mai fi urmat încă un copil, când vremurile erau tot mai dificile iar pruncii tot mai greu de crescut? Dar, cum natura are legile ei, îi fusese dat să fie cel mai frumos din familie. Și poate că nu întâmplător, ci pentru că doar așa putea fi atât de mult iubit. Și cum ar fi putut să nu iubească părinții un copil care nu era doar frumos, șaten, cu ochii verzi, înalt, dar și cuminte, dovedind, pe lângă atâtea calități și o capacitate intelectuală foarte dezvoltată pentru vârsta lui? Ajutat foarte puțin de bunic și de un unchi, Eusebiu învățase literele pe la 5 anișori, la 6 reușind deja să citească singur. Îi plăcea să se retragă în lumea oferită de personajele din cărțile lui. Iubea acea lume mai mult decât o iubea pe cea reală. Dar și mai mult îi plăcea să studieze monumentele istorice descoperite în cărți, era fascinat de istoria lor așa cum era fascinat să descopere motivele, istoria, viața oamenilor care le construiseră.

Trăise într-o familie pe care o credea fericită, chiar dacă, cel mai mic fiind, trebuia să se confrunte permanent cu orgoliile fraților mai mari, un frate care, pe măsură ce creștea, începea să se creadă capul familiei și o soră din ce în ce mai

cochetă, mai elegantă, emițând tot mai multe ifose și pretenții de domnișoară.

În acele condiții, pentru Eusebiu rămâneau întotdeauna prea puțini bani de îmbrăcăminte, încălțăminte, chiar și de rechizite. Dar pe el nu îl afecta prea mult că nu erau bani de haine, el suferea că părinții nu aveau destul pentru a-i cumpăra lui toate cărțile pe care și le dorea. Din fericire, descoperise biblioteca din sat și pe doamna bibliotecară, fascinată de frumusețea, inteligența, politețea lui. Uneori simțea invidia fratelui și chiar pe a sorii sale, invidie dată de frumusețea copilului, admirată adesea de doamne și domnișoare care îl luau în brațe și îl sărutau, adesea împotriva voinței sale. Copil fiind, el nu înțelegea acele gesturi de tandrețe, acele săruturi venite adesea întâmplător și pe neprevăzute, din partea unor persoane total necunoscute. Pentru că Eusebiu nu pricepea, îl iritau adesea gesturile lor. În schimb, fraților săi le provocau adevărate crize de gelozie. Și, pentru că nu și-o puteau manifesta altfel, începuseră să îl ignore atunci când primeau câte o ciocolată sau alte bunătăți care se împărțeau aproape mereu doar între ei doi.

Copilul își ascundea suferința doar în sinea lui, de multe ori căuta chiar el să nu afle părinții iar aceștia să creadă că toate se împărțeau la trei, cum ar fi fost firesc. Durerea copilului se manifesta și prin revolta față de felul în care procedau frații săi dar și prin mâhnirea dată de faptul că, deși vedea cum părinții săi munceau zilnic, ei nu aveau niciodată suficienți bani. De aceea își spunea întotdeauna că, atunci când va fi mare, va schimba el ceva, iar nimeni din familia sa, nici măcar fratele sau sora lui, nu vor duce niciodată lipsă de nimic pentru că va avea un serviciu care îi va permite să îi ajute pe toți.

Chiar dacă nu s-a plâns niciodată părinților de felul în care era tratat, părinții au aflat că la Eusebiu nu mai ajungeau niciodată nici dulciurile, nici mâncarea, uneori, că tot ceea ce era mai bun se împărțea doar între cei mari, iar lui îi revenea ce mai rămânea, iar adesea nici măcar atât. Uneori chiar nu îi revenea nimic... Și cum ar fi putut o mamă să nu își dea seama când observa cum copilul cel mic slăbea pe zi ce trece iar ochisorii lui erau tot mai triști? A încercat să găsească o explicație prin faptul că băiatul creștea tot mai mult, dar vedea că nu acesta era răspunsul, de aceea i-a strâns pe toți copiii încercând să afle adevărul de la fiecare în parte.

La început, Eusebiu nu recunoscuse, poate din teamă, poate din timiditate, dar mama a știut cum să îi determine pe cei mari să spună ceea ce făceau. Bineînțeles că totul a ajuns acolo unde era de așteptat, la lipsa banilor, la reproșuri făcute de părinți, acuzându-se reciproc pentru neajunsurile de care aveau parte:

- Eu ți-am zis să nu-l mai faci și pe ăsta! Nu erau suficiențiăștilalți doi? Da' tu nu, că nu faci păcate! Că nu îi mai ajunge mâncarea nu-i păcat?

- Ba păcat e ce spui tu, omule! N-am murit niciodată de foame și ar avea și el dacă ăia mari s-ar gândi să împartă frățește și n-ar opri ce-i mai bun doar pentru ei. Dar cum să-i mai supraveghez când mănâncă dacă, la fel ca tine, sunt plecată la muncă toată ziua? Și nu mai mă învinui că l-am făcut, că nu l-am făcut singură!

- Da' cu cine l-ai făcut, femeie? Tu nu-l vezi cât e de frumos că îl pupă toate muierile când îl văd? Sunt io frumos ca el, am io ochi verzi? Ți-a plăcut să umbli după bărbați frumoși, apoi mi l-ai pus în brațe!

- Cu mare păcat vorbești, bărbate! M-ai luat cu nuntă de la mama, aveam 18 ani, eram fecioară când am intrat mireasă în biserică. Jur pe Sfânta Biblie și pe Sfânta Cruce că niciodată nu m-a atins și nu am râvnit la alt bărbat! Iar Eusebiu e leit fratele meu. Doar nu m-oi învinui acuma că am păcătuit cu fratele meu, ferească Dumnezeu și Măicuța Domnului!

- Nu știu ce ai făcut, că pe femeie păătoasă a făcut-o mă-sa și păătoasă moare.

- Ba păcătos ești tu și păătoasă ți-e vorba, bărbate! Și voi ia plecați la culcare că astea sunt vorbe de oameni mari!

Eusebiu se retrase în camera lui. Plângea, se simțea vinovat, chiar dacă nu știa exact cu ce greșise și de ce tatăl său era atât de pornit împotriva sa. Plângând, adormise... nu credea că va putea închide vreun ochi toată noaptea. Dar adormi mai repede decât se așteptase. Iar în vis îi apărură case care se prăbușeau, îl visă pe tatăl său îmbrăcat în costum de mire, iar pe mamă îmbrăcată în negru, jelind... Se trezi transpirat, speriat... În casă era liniște. Se întreba dacă nimeni nu se trezise încă.

Deschise ușor ușa de la camera părinților. Începu să urle, să strige îngrozit de imaginea înfiorătoare: tatăl său zăcea inert în pat... Era plin de sânge, în mâna dreaptă avea un cuțit, iar alături de el un bilet. Alături de tată, dormea, visa sau poate că agoniza mama lui. Cert este că și brațul drept al mamei sale era însângerat... Să fi încercat să o omoare, iar apoi, cuprins de remușcări, bărbatul să fi făcut alt gest necuțetat? Eusebiu nu-și amintea dacă spaima reușise să nu îl paralizeze de tot sau dacă aceasta fusese învinsă de curiozitatea specifică fiecărui copil. Pentru că, în loc să țipe sau să cheme imediat pe cineva, Eusebiu luă biletul, pătat cu sângele tatălui său, poate că și al

mamei sale, apoi începu să îl citească: „Iartă-mă, frumosul meu băiat, Eusebiu! Știu că ești al meu, nu m-am îndoit niciodată de asta. Iartă-mă, minunata, pura, frumoasa mea nevastă! Știu că am fost primul și singurul bărbat din viața ta, că nu te-a atins niciunul, niciodată în afară de mine! Pentru ce v-am spus, nu mai merit să trăiesc! Voi,ăștia mari, să aveți grijă de maică-ta și de ăl mic și să împărțiți mereu mâncarea la patru că de-aia sunteți mamă și frați buni, de mamă și de tată!”

Abia aunci, îngrozit, băiatul începu să alerge țipând, din cameră în cameră. Nu găsi pe nimeni, întrebându-se unde or fi plecat sau or fi dispărut toți ai casei. Ieși în curte, strigând tot mai tare:

- Tata e mort, tata s-a omorât, tata nu mai este! Cred că nici mama nu mai este sau e doar foarte bolnavă! Chemați Salvarea! Chemați pe cineva!

Epuizat, se împiedică prăbușindu-se la pământ. Și rămase acolo pentru câteva minute sau ore bune... Din fericire, mama lor fusese doar un pic rănită, viața nu-i fusese nicio clipă în pericol...

Bărbatul plângea și acum retrăind acele clipe groaznice din copilăria sa.

„Sunt un criminal, așa cum a fost și tatăl meu... Amândoi am vrut să le omorâm... Oare și mama l-o fi trădat vreodată sau doar imaginația lui l-a îndemnat să facă ce-a făcut? Dar măcar tata a avut curaj... eu sunt un ticălos care n-ar mai merita să trăiască. Dar nici măcar atâta îndrăzneală câtă a avut atunci tata nu am...”.

Sună la recepție și rugă să i se aducă în cameră o sticlă mare de vin și una de cognac. „Dacă s-ar muri din beție sau remușcare poate mă voi duce și eu după tata în noaptea asta”.

Se prăbuși pe podea agonizând între vis și realitate, în
minte revenindu-i alte amintiri.

C U P R I N S

ARGUMENT / 7

OGLINZILE AȘTEPTĂRII

Prolog / 9

Trădarea / 11

Eusebiu / 19

Virginia / 26

Codrin / 39

Prima întâlnire / 43

Adina / 50

Nostalgii / 61

Remușcări / 67

Îndoieli / 69

Întrebări / 73

Dor / 78

Începuturi / 83

O nouă viață / 92

O călătorie / 100

Lavinia / 104

Epilog / 113

ADDENDUM

CRIMĂ LA VILA SOȚILOR ANDRONESCU

Prolog /	123
Accident sau crimă? /	126
Elvira Andronescu /	129
Monica Andreea Andronescu /	132
Viorel Andronescu /	135
Gabriela Apostol /	137
Andreea Popa /	140
Loredana Anghel /	143
Eugen /	145
Adrian Andronescu /	147
George Ionescu /	150
Gloria Coman /	153
Eu am ucis-o pe Anișoara! /	159
Un puzzle aproape complet /	162
Cât de greu a fost să ucizi? /	164
Epilog /	173
<i>Mulțumiri /</i>	<i>175</i>
<i>CV autoare /</i>	<i>177</i>
<i>Selecție referințe critice /</i>	<i>181</i>

